

DRUŽINSKI PRIJATELJ

poučno-zabavni list s podobami za slovenske družine.

Izhaja dvakrat mesečno in sicer vsak drugi in četrti petek
v mesecu.

Naročnina je za vse leto 3 K., za pol leta 1 K 50 st. Posamne številke po tobakarnah stanejo 10 st.

Dopise, naročnino, oglase in reklamacije je pošiljati pod
naslovom: Uredništvo (oziroma uprava) „Druž. Prijatelj.“

Rojanu pri Trstu, števil. 3.

Poštno-hranilničnega računa števil. 864.139.

Murnov France.

(Vaška slika. Spisal Števo E.)

Skoro v vsaki vasi je človek, ki radi svojih čudnih lastnosti in posebnih nazorov obrača nase pozornost sosedov. Tudi Murnov France je bil eden izmed teh.

No, France ni bil prav tak, da bi se moglo reči o njem, da mu kaj manjka v glavi, ne, on je bil jako prebrisan — po svoje sicer — in zato so trdile vaške Urše, da mu malo manjka. Ne, neumen pa France ni bil; saj je prav radi njegove prebrisanosti zaslovelo njegovo ime po naši vasi. Imel je France to hvalevredno lastnost, da je znal razposajeno mladino „v strah prijeti“. Pravico do fantovskega življenja si je obdržal France tudi potem, ko mu je Bog po dolgem moledovanju naklonil zvesto in pridno ženko Marušo. Če se je France kake nedelje popoldan malo „star“ zibal pono-no po vasi, in je bila vaška „mladina“ pod staro tepko preveč glasna, in če se je raznesel glas: „France Murnov gre“ tedaj se je mladež plašno razkropila po vasi; saj je imela dovolj skušnje, da s Francetom ni varno češenj zobati. To pa je bil tudi važen vzrok, da ga je mladina ob vsaki priliki po strani gledala in iskala prilike se nad njim maščevati. Tako mu je že večkrat ta ali oni skušal kaj napraviti, a ker je vselej potem skusil železno pest krepke Francetove roke, jim je s časoma tudi ta šport minul in ostalo jim golo sovraštvo do Franceta. No France se ni menil za take čenče; da so ga gospodarji le radi imeli in gospodinje, pa je bil srečen. A gospodinje si je že znal pridobiti na svojo stran, ker jim je rad razložil, kako naj izbirajo piskre in skleda na semnjih, da ne bodo ogoljufane; on kot strokov-

njak v tej stroki jim je vselej prav svetoval. In zato se je vedno kaj mastnega gredo v peči, kadar je prišel kot težak kopat v vinograd, ali pa mlatiti. Gospodarji, so ga pa zato radi imeli, ker je pridno delal in ni silil v mesto in tovarne, da še celo kaka pikra je včasih priletela iz njegovih ust na račun onih, ki prezirajo kmečko delo.

Tako je živel Murnov Franca, ne sicer imenitno, vendar zadovoljno. Maruša je doma pridno gospodinjala: ej, da bi vi vedeli kako skušena je bila ta Maruša v „mizeriji!“ Sestra njegova Mina pa tudi ni bila da bi dejal, zlobno ženišče, saj je imela ono leto kar dva ženina. No, pa se je vendar nekako razdrlo; eden jo baje ni hotel, drugega pa ona ni marala in tako je za enkrat stvar zaspala. „Lej, kaj bi se tako gnala za to možitev“ dejal je modro France; „saj je še čas, če ne bo danes, bo pa jutri. Le potrpi Mina, saj pri meni ti ne bo krivice“ in tako je bilo. Otrok France ni imel. Njemu sovražna mladina je trdila, da je to Bog iz previdnosti storil, ker bi tudi otroci ne bili nič boljši kot je on. France pa se je udal v voljo božjo.

Ko se je včasih vračal sam od mlatve in mu je pridna gospodinja zavezala v culo velik kos pogače in potice, premišljeval takole med potom kako bi bilo če bi Bog človeka brez želodca postavil na ta svet, da bi živel, a bi mu ne bilo treba jesti trikrat ali vsaj dvakrat na dan. In priše je tedaj bistroumni France do zaključka, da bi tako življenje bilo za krščenega človeka popolnoma neprimerno.

Pa je prav, da je vstal France kot kritik v tej važni zadevi, kajti mož je že nekaj časa sem slovel po vsej naši dolini po svojem zdravem in obilnem želodcu. In to slavo je France po pravici

Prihodnja številka izide 22. decembra.

tudi zaslužil. Če je sedel pri obedu in se pred njim kadila polna skleda poparjenih mlincev, tedaj se je čutil France srečnega — tedaj je prvi prijel za žlico in jo zadnji položil na mizo. No, vaščani pa so veselili, da si more France s težkim delom zaslužiti to, kar s slastjo poje in zato so mu radi privoščili tako veselje. Po letu mu je čisto dobro šlo — vsaj tako je trdil — a po zimi, tedaj ko je belil sneg hribe in doline, tedaj se je tudi Francetu nagubančilo lice. Sedel je doma na zapečku in tožil svoji Maruši o slabih časih — pa pajek mu je predel po črevah. A v teh temnih dneh se mu je kot rešilna zvezda bliščalo upanje, da bo kmalu prišla zelena pomlad, za njo poletje in — mlatev. In ko so začeli beli zvončki poganjati doli za Savo, tedaj se je Francetu popolnoma zjasnil obraz.

S prvim pomladanskim dnevom se prične pri nas delo v vinogradih in pri tem je Murnov France vselej igral veliko ulogo. Pred vsem je jako mučno delo kapanje v vinogradih. Da, ti reveži ti kopači pač dobro čutijo, da si mora človek v potu svojega obraza služiti kruha. France je vsako leto koparil od hiše do hiše in — dobro živel. Kaj je bil njemu trud: saj je vsaki dan enkrat zvonil stari Cotov Marko poldan na Topolovcu. Njemu je zvonil ta, h kosilu vabeči glas kakor glas iz raja — ta glas mu je oživel in pretresel zadnji kotiček njegovega lačnega droba.

Veselil se je France dobeč kovanja, ali če hočemo biti pravični, priznati moramo, da je on, mlatev bolj cenil. Vsako nedeljo je pogledoval skrbno v pratiko, bo li kmalu tu porcijunkula; tedaj se je namreč po božjih in človeških postavah pričela pri nas mlatev.

Ko bi ono vedno mlatil, ko bi Bog enkrat dal toliko žita, da bi mlatev trajala celo leto, potem — si je mislil — bi on zadovoljno živel na svetu. Beli kruh, mlinci in druge dobrrote so mu tako prirastle k srcu, da se je težko ločil od njih. Kadar so sedeli pri mizi, tedaj je bilo treba videti Franceta. Vselej in pri vsaki hiši je znal stvar tako zasukati, da je prišel na dobri prostorček. To pa je bil tisti, kjer so se jedi na mizo donosale. Kadar je prišla na mizo nova skleda premeril jo je že iz daljave s bliskajočimi se očmi in vljuđen kakor je bil, je vselej vzel ženski skledo iz rok, da jo sam postavi na mizo; in Bog ve, da je pri tem že vselej tako delal, da je prišlo „ta polito“ na njegovo stran.

Ali tudi potem, ko je bila skleda na svojem mestu ni jedel France kar tako tja v en dan brez pomisleka; on je bil v tej stvari v resnici diplomat. Ko je opazil, da je že izginila zabela iz mej njegovega delokroga, začel je svoje glavno delovanje. Neustrašeno je namreč vrtal „predor“ in

si polnil usta z nezabeljeno jedjo in to delo, dasi navidez mučno, prineslo mu je kmalu krasne sadove. France sicer ni bil eden tistih učenjakov, ki si belijo glave z neumnim vrtanjem naše zemlje vendar toliko je pa vedel, da se hrib ali gora prevrne na tisto stran, kjer je izpodkopano. To naravno teorijo je prenesel France na skledo in ni miroval poprej, da se je kup z vsemi svojimi dobrotami prevrnil na njegovo stran. Tako bistroumno je jedel France vselej in vselej mu je teknilo.

Samo dva slučaja sta znana iz Francetovega življenja, da je pri polni okladi položil žlico iz rok.

Tist kovač doli ob vodi se je naveličal samskega življenja, in si po prijaznem nasvetu sosedovem poiskal ženico gori v Kovačevih hribih. A kmalo so šepetali sosedje med seboj, da si je pridobil slabo gospodinjo. Kadar je namreč kuhala kosilo, vrtela je po poštem hribovskem običaju med zobmi lepo tolminsko pipico. In kmalu se je govorilo po vasi, da včasih mami kovačevi tudi kaj v lonec odpade; in posledica temu je bila, da kovač spomladi ni mogel dobiti kopačev, ker ni hotel nihče jesti iz rok kovačeve mame. Murnov France pa se ni menil za take malenkosti in je ostal zvest kovaču tudi pri novi gospodnji. Sedaj je tem bolje živel, ker je bil skoro sam pri mizi. Toda reč se ni dobro končala. Ko je nekoč sedel France pri kosilu, je prinesla kovačeva polno skledo rahlih, volnih in prijetno kadecih mlincev. Francetu se je srce tajalo skrivnostne sreče —. Tedaj pa je prišla mama kovačeva k njemu.

„France“ — dejala je milo — „popazi malo, popazi, moja pipica je nekje notri“.

„Kaj! proketo v skledi?!”

Prijel je skledo in jo z grdo kletvijo zapodil po hiši, da je pipica odletela daleč iz nje. Odslej pa tudi njega ni bilo več h kovačevim.

To je bil prvi slučaj, da France ni jedel.

In še enkrat je bilo, da ni jedel, a tedaj pa že ni več mogel. France je imel namreč tudi to zlato lastnost, da je pil rad vino in sicer za tuj denar. To pa je storil na jako zviti način. Prišel je h gostilni in prašal zunaj hlapca, kdo kaj pije notri; ko je zvedel približno, kterege ni notri, šel je in prašal goste je li ta, ali ta med njimi, seveda, ga nikoli ni bilo. Gostje pa so Franceta radi imeli in natočili so mu kozarec, katerega se ni branil, in znal se je muditi toliko časa, dokler je videl, da ni zastoj. Ko se je tako okrepčal, šel je še v drugo gostilno, kjer pa je popraševal po tistih, pri katerih je ravno pil. Proti mraku pa se je zibal pogumno s klobukom po strani, domov k svoji Maruši. Res imel ga je vsako nedeljo

precej pod klobukom, a pri pijači ni pozabili na drugo Redno ob isti uri ga je bilo videti vsako nedeljo iti iz gostilne. Zato so ga žene, kojih možje so še pozneje prišli, rade stavile v vzgled svojim možem, češ: „Vidiš, kako je Murnov France pаметen: on ve, kdaj je čas priti domov.“

Ali vendar, če tudl je bil France tako moder imel je vendar napako, da ni pustil nobenega pri miru: vsakega je podrezal s svojim strupenim jezikom. Ono leto se je neke nedelje popoldan vračal, takisto vina poln, skozi vas. Pod staro tepko na vasi je stalo nekaj mladih, ki so se z žejnim srcem, a praznim žepom ozirali proti gostilni. Tedaj pa se je prizibal mimo France in nisi mogel kaj, da ne bi podražil malo tu-le „otrok“.

„Vi ste otroci, ne!“ — je zakričal — pa še slabi otroci ste, kdo se vas boji? še stare babe ne, ha! — in smeje je hotel oditi —.

Toda mladina ga je v hipu napadla, in hrust je padel kakor je bil dolg in širok po tleh, drugi pa po njem — — Ubogi France, kaj bode sedaj.

Ko je Maruša zaslišala krik na vasi uganila je koj, da se tepo. Tebla je po vasi in klicala ljudi skupaj. Halo ljudje božji, na vasi se tepo! Jemnasta, jaz tako rada gledam, kadar se pretepajo.

Prisopihala je pod staro tepko, in tu našla v krvi svojega mora — — —. Tedaj je z kričala tako, da je mladina plašna pometala palice in cepce iz rok in pobegnili —.

„Jazas! Jazas, moj France —!“

France jo pa ni slišal, bil je v nezavesti. Nesti so ga morali domov, kjer je zopet prišel malo k sebi.

„Marušica, bolan sem“ je vzdihoval.

In Maruša je začela bridko jokati, videč da je tako reven.

Maruša je govoril s slabim glasom »kaj dobrega mi skuhaj.“

In hitela je in kupila belega kruha in ga oparila, ter z maslom polila, tako, da se je delala kar luža v skledi. Z veselim srcem je prinesla jed bolniku. Francetu se je vnel ogenj v očeh in s slabotno roko je prijel za žlico.

„Ko se naješ, bodeš zopet zdrav“, tolažila ga je Maruša.

Zajel je, a jed mu ni šla iz ust. — Ogenj v očeh mu je hipoma pogasil in žalosten je djal žlico na stran in vzdihnil:

„Marušica — ne morem! joj, sedaj pa vidim da bom moral res umreti!“

To je bil drugi slučaj, da France ni jedel.

In res je France umrl kmalu potem za vročinsko boleznijo, ki se ga je lotila.

Maruša se ni mogla potolažiti, ihtela in vikala je da se Bogu usmili. No, sedaj se je že

tudi ona potolažila — pol leta po Francetovi smrti spremljalo jo je pet dvojcev (parov) svatov od poroke. — —

Franceta so se sosedje še dolgo spominjali. Škoda ga je, so dejali; takega kopača in takega mlatiča sedaj ni dobiti v vasi kot je bil Murnov France.

Iz puščave

(Speval — Zvonimir Masle.)

Tam, koder vedno sije solnce žgoče,
bogata zemlja revna je puščava,
in vsa nje slava v njenem pesku spava —
še peska potnik se ogniti hoče . . .

Na daleč v njej nikjer nobene koče,
življenja prazna strta je planjava,
nad njo oblak se včasí poigrava,
a vendar jej ne da krepilne moče . . .

Tujinski žarki so pekoči, hudi,
kot slana žgejo naroda življenje,
s pustošenjem lastijo si — imenje . . .

Le v slogu, bratje, v boj na rodni grudi,*)
oblast vam vsikdar le obljubo n di,
v zahtevah vaše sloge bo rešenje!

Setev

(Speval — Zvonimir Masle.)

Ko vle e prva pomladanska sapa
in zemlji v smehu se modri obzorje,
z jeklenim plugom kmetič žitu orje,
in pot mu z brazdnih lic na brazde kapa.

Zo i . . . vzduh poln soparnega je hlapa,
za las ne gane se vse žitno morje,
in plan temni, dok vsuje čez pogorje
mogočen hrušč ledenega se slapa . . .

Jednako kdo v življenju upe seje.
v bodočnost lepo smelo se ozira
in komaj čaka žetve, poln nemira;

ko upi že zoré. in piš privreje,
ki jih kot megle brez sledu razveje —
pa misli, da prezgodaj solze stira . . .!

*) zemlji.

Zavist...

(Speval — Zvonimir Masle.)

V zavisti svet krivično rad deluje,
ko vtaplja v vodi bližnjega kreposti,
hinafsko vlačí pa na dan slabosti
in jih v spomina skale zarezuje.

Od ust do ust novica, ki se čuje,
kot snežna kepa raste v vsej hitrosti —
v lažnjivi pretresava se modrosti
na svoj mlin vsaki vodo napeljuje...

Ko bi zavist kot stvar gorela,
zavila v plamen bi zemljo do cela —
ne trebalo bi enega polenca...

Zavidneži so kakor sužna senca,
prav kot lahko ga je odvezla —
vrniti se ne da poštenja venca...

Kresni večer....

(Speval — Zvonimir Masle.)

Kako skrivnostni kresni so večeri,
kresnic nabroj svetlika v temni noči,
vse sanja o skrivnostni blagi moči
in po gorah žareva kres stoteri...

Pa minejo večeri v „prazni veri“,
in gine roj kresnic svetlikajoči,
noči spet daljše snije čas tekoči
in solncu svit vsak dan bolj skopo meri...

Kresni večer — so bojev nasih dnovi,
in rodoljubkinje ljubke kresnice,
ki rodoljubom v boju so družice...

Nezrušni zde se sužni jim okovi,
pa vpehajo, ker jim rasto trudovi —
le malo se bori jih za pravice...!

Mohorjani!

Spomnite se družbe svetega
Cirila in Metodija!

Pridite k meni vsi....

(Povest. — Spisala Hedv. Podlipška.)

I.

Popoldanska služba božja je minula. Ljudje so se hitro razkropili vsak na svoj dom, ali po sosednih hišah. Le tuintam sedi v klopi sključena, stara ženica ter šepetaje prebira rožnivenec. Skrivnostna tihoča vlada v cerkvi, katere polumrak razsvetljuje večna luč.

Pred velikim oltarjem, prav tam v bližini Najsvetejšega kleči nepremično mlada deklica. Zatopljená je v globoko molitev in premi ljevanje. Le včasih se ji izvije iz p. si rahel, vzdih in solza ji zdrkne po lepem, bledem licu. Globoka tuga se ji bera iz očij a v. kljub temu je razlit po njenem obrazu blaženi mir.

V tem zazvoni „Zdravo Marijo.“ Z gore o pobožnostjo odmoli dekle angelsko češčenje, se globoko prikloni ter odide iz svetišča.

Zunaj je deževalo. Tesneje se je torej zavila v lahki plašek ter odhitela po vasi. Ljudje, ki so jo srečevali, so jo prijazno pozdravljali ter sočutno zrlí za njo.

Vstopila je v majhno hišico prav na koncu vasi.

„Jelica, Jelica, dete moje,“ jo je s karajočim glasom pozdravila stara ženica. „Zakaj ostajaš tako dolgo v cerkvi in v tem vremenu. Moj Bog, kaj Ti je? Zopet Ti je slabše! Kar nič se ne varuješ,“ je tarnala starica dalje. „Pojdi v sobo, medtem ti pripravim večerjo, skuham ti čaj iz lipovega cvetja in —“

„Hvala teta, in Bog Vam povrni! Sicer pa ne skrbite preveč za me. Jutri bode gotovo boljše in potem upam, bodem mogla kmalu zopet nastopiti svojo službo.“

Starica je molčala ter odšla v kuhinjo, Jelica pa v svojo majhno sobico. Odložila je plašek ter vsa utrujena vsedla v naslonjač. V spomin so ji prihajali vsi dogodki njenega življenja. Tako m'ada še, in toliko grenkega je morala že okusiti!

Jelica je bila edina hči vaškega učitelja. Staríši so jo ljubili in jo čuvali kakor svoje oko. Saj je bila tako ljubka in pohlevna deklica. Učila se je pridno in ko je dokončala domačo šolo, premišljevala sta rodítelja, kako bi ji mogla preskrbeti nekoliko boljšo bodočnost.

„Veš kaj, žena,“ je govoril učitelj svoji soprogi. „Jelica je nadarjena, poleg tega ima veselje do učenja, kaj praviš, ko bi jo dala v mesto v šolo? Izuči naj se za učiteljico, to ji naj bode dota, družega ji tako ne bodeva mogla zapustiti. Preskrbljena bo potem za celo življenje, in midva bodeva lahko v miru zatísnila oči.“

V jeseni je torej odšla Jelica v mesto, oče pa je stopil radi bolehnosti v pokoj. Le službo organista je še opravljal z veliko vnemo. Mirno in zadovoljno sta živela zakonska in najbolj sta bila srečna, ko je v počitnicah prišla ljubljena hčerka domov.

Tudi Jelica je bila srečna. V šoli je bila jedna najpridnejših. Učiteljice so jo ljubile ter jo postavljale v zgled vsem drugim učenkam.

Z najboljšim vspehom je dovršila Jelica mestno šolo ter vstopila v pripravnico. Še štiri leta in postala bode učiteljica! Starišem potem ne bode treba več skrbeti za njo. Kako ponosna je bila pri tej misli. V duhu si je predstavljala kako bode učila v šoli tiste male otročiče, kako si bode znala pridobiti njih ljubezen in spoštovanje. Vse dobro, vse lepo jim hoče vcepiti v nežna srčeca. In otroci, ko bodo odrastli, spominjali se bodo z ljubeznijo in hvaležnostjo svoje učiteljice. Da, vse svoje moči hoče porabiti v to, da bode koristila sebi izročeni mladini. Srečna je bila v teh mislih in želela je, da bi skoraj prišel čas, ko se bodo spolnile njene želje. Ubožica ni tedaj vedela, da jo čaka vse drugačea bodočnost, kakor si jo je slikala! —

Nekega dne je dobila brzojav s sledečo usodepolno vsebino: „Pridi takoj, mati smrtno bolna!“ Kako zelo se je prestrašila te novice! Ni mogla verjeti, da bi bilo to resnica. Prečitala je brzojav jedenkrat, dvakrat, desetkrat, toda vedno so stale na papirju tiste grozne besede. Z mrzlično hitrostjo se je odpravila še tisto uro na pot.

Kraj, kjer je bila doma Jelica je bil oddaljen več ur od mesta, toda nikdar se ji ni zdelo tako daleč in nikdar ni vozil vlak tako počasi kakor tedaj. Želela si je imeti peruti, da še več, želela je, da bi bila hitra kot misel, da bi mogla biti prej domov in tako rešena grozne negotovosti. Ako bi dobila tako poročilo od očeta, ne cudila bi se toliko, kajti oče je bil bolehen, mati pa je bila vedno zdrava. In brzojavili so ji, torej se je morala zgoditi grozna nesreča. Morebiti pa je celo mati sedaj že mrtva! Tako pretresljivo je jokala pri tej misli, da so jo sopotniki sočutno tolažili.

In prišla je slednjič domov ter zvedela vse še prehitro! Ljudje so stali pred hišo, ko se je zvečer pripeljala, soseda pa ji je podala roko rekoč: „Jelica, nič se ne ustraši, mama niso mrtvi!“ Toda Jelica jo ni čula. Planila je v vežo in tu je zadišalo po cvetlicah in gorečih svečah. Vrata v sobo so bila odprta. Obstala je na pragu in tu se ji je kazal pretresujoč prizor. Tam na odru leži ljubljena mati mirna, mrtva! Njeno lice je resno, oči zaprte! In ona leži tam nepremično in ne pride naproti svoji tolikanj ljubljeni hčerki. Zapustila jo je za vedno! —

„Mati!“ je zaklicala bolešno ter omahnila omedlela v naročje sosed.

Ko se je zopet zavedla, zdelo se ji je, da se je zbudila iz mučnih sanj. „Oh, kako strašne hude sanje, sem imela,“ je šepetala. Toda pogled na oder jo je prepričal, da niso bile sanje, ampak žalostna resnica.

Stopila je k odru in klicala mater z najslajšimi imeni. Toda zaman je bilo vse. Zgrudila se je na kolena ter obupno jokala.

Nenadoma jo je nekdo rahlo vzdignil. Bil je njen oče. Ubogi mož se je v enem dnevu postaral za deset let. Prijel je hčer za roko ter jo peljal pred majhen oltarček, kjer je pred kipom presv. Srca Jezusovega gorela lučica.

„Jelica, hčerka moja,“ je govoril s tresočim glasom, hudo naju je obiskal Bog. Tebi je vzel skrbno mater, meni ljubljeno soprogo. Obema je treba tolažbe. Kje naj jo iščeva, Jelica? Pri ljudeh, hčerka, bi jo iskala zastonj. Zateciva se sem k Srcu Gospodovem, ki je vir vse tolažbe, k Njemu, ki sam pravi: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obloženi in jaz Vas poživim,“ pri Njem bova zadobila tolažbo in moč prenašati grozni udarec. O Jelica, v tem žalostnem trenutku ti priporočam, da se v vseh težavah in nadlogah zatekaš k Njemu, a da Ga tudi v srečnih urah ne pozabiš ker On vabi k sebi vse.“

Solza za solzo se je utrinjala iz oči blagemu možu, Jelici pa se je zdelo, da jo gleda Gospod tako milo, tolažljivo in ljubeče...

Drugi dan so zakopali Jeličino mater in njo vred vso njeno srečo, njeno bodočnost! —

„Kaj bode sedaj, Jelica,“ je govoril oče svoji hčeri, ko sta v nemi žalosti sedela zvečer v sobi, iz katere so odnesli drago pokojnico. „Jaz sem star, bolehen, kdo mi bode stregel in gospodinjl? Moji skromni dohodki ne pripuščajo, da bi si najel služkinjo. Kaj hočem storiti, Jelica, kaj praviš?“

„Oh, oče, kako morete vprašati kaj takega? Tega ne morete misliti, da bi Vas pustila samega. Ostala bodem doma ter Vam stregla in lajšala trpljenje, kolikor mi bo možno.“

„Hvala Ti, Jelica! Bog naj poplača tvojo otroško ljubezen,“ je ganjen odgovoril oče.

Jeličino življenje se je sedaj povsem spremenilo. Ostala le doma ter prevzela gospodinjstvo. Težko ji je bilo sicer, toda privadila se je kmalu. Bila je pridna in delavna, vse je imela v najlepšem redu. Nikdar se ni pritoževala ter stregla je očetu skrbno in ljubeznjivo. Zvečer, ko je po dnevnem trudu, prišla v svojo sobico, naslonila se je na okno in njen pogled je vsplaval tja gori k večernemu nebu, ki je bilo posejano z nebrojnimi zvezdami. In spomni/a se je pokojne mamice, saj je še-le sedaj spoznala, koliko je zgubila z njo.

Čutila se je tako samo in zapuščeno ter zahrepenela, da bi se mogla kma'u združiti z njo — tam — nad zvezdami. Zaplakala je tiho in iiki svetlim biserom so ji kapale solze iz očij. Kje naj išče tolažbe svojemu tako nežno-čutečemu srcu? In zdelo se ji je, da čuje milo vabeč glas: „Pridite k meni vsi!“ Pokleknila je in angel je nesel njeno gorečo molitev pred Onega, ki nas vse vabi k sebi...

(Konec prihodnjic.)

Kaj naj darujemo?

Bližajo se prazniki, bliža se novo leto. Premožnejši in dobri ljudje imajo lepo navado, da obdarjajo potrebnejše. Posebno gospodarji in gospodinje darujejo v tem času svojim zvestim postrežnikom in služkinjam pa tudi drugim raznovrstne stvari.

Žal, da se na kakovost daril le premalo ozira. Kdor ima v resnici dobro srce in pravo razumnost, bode dobro premislil kaj naj daruje. Nikdar ne sme daritel gledati na svojo korist in na svoj okus, temveč na korist onega, koji darilo sprejme. Marsikdo daruje kako sepilo, ki nima nikake važnosti za prejemnika. Nekateri vedno raje darujejo kako blago kakor denar. To je večkrat za prejemnika večja nesreča kot sreča. Neki 13letni deček je umrl na zastrupljenju po tobaku, ker je dobival le v tobaku. Marsikako dekle je postalo razkošno in ošabno, ke je dobivalo pon šeno obleko svoje gospe, ali pa take nečimerne stvari, ki se protivjo priprosti skromnosti in ponižnosti. Takih reči, ki ugajajo človešk sprijetnosti, ne smemo nikdar darovati, ker s tem p vzročamo mnogo škode. Sladčice, igrače in druga slepila, so večkrat dokaz sebičnih darovalcev.

Previdnost in ljubezen morata voditi onega, kateri dava, hvaležnost in ponižnost pa morata krasiti prejemnika.

Iz kakovosti darila se nam pri treznem premišljevanju odpre mnogo lastnosti darovalcev. — Če želimo z darovi drugim res koristiti in jih osrečiti, moramo paziti, kaj naj darujemo. —

Selška dolina na Kranjskem.

(Opisal Selški.)

Zahodno od Škofjeloke, malega mesteca na Gorenjskem, se razteza kakih pet ur na daljavo ozka dolina, ki se le tu pa tam nekako bolj razširi. To je selška dolina, tako imenovana po vasi Selce, ki leži nekako v njeni sredi. Ob straneh se dviga pogorje, ki je na več krajih precej strmo, drugodi pa bolj zložno.

Ako greš po cesti, ki vodi od Škofjeloke skozi dolino, ugledaš na levi goro Ljubnik, (visoko nekaj nad 1000 metrov), na desni pa Križno goro, tako imenovano po cerkvi vrhu nje, ki je posvečena sv. Križu. Na obeh straneh je tu svet zelo strm. Tu kos doline, ki je mej Ljubnikom in Križno goro se imenuje Soteska.

V prejšnjih časih, ko še ni bilo, ceste skozi dolino ampak je le slaba pešpot držala iz Škofjeloke do Železnikov, je bilo todi zbirališče rokovnjačev in drugih malopridnežev. Večkrat se je primerilo, da je bil kdo napaden in oropan na samoti.

Ko hodiš dobro uro, prideš do vasi Praprotno, ki je prva vas v selški dolini. Na prijaznem hričku za vasjo se beli cerkva sv. Tomaža, ki je podružnica v Selce. Na koncu vasi se dolina razdeli, širja vodi proti Selcam, a ožja ki se razvije bolj proti jugu drži v vas Ljušo in k sv. Lenartu, ki pa je že bolj v hribih.

Od Praprotnega pelje cesta skozi vasi Bukovica in Dolenja vas dalje proti Selcam. Tukaj je dolina tudi najširja.

Selce so precej velika vas. Ondi je pošta za vso okolico, dalje brzojavni urad in sedež županstva. Za vzgojo in omiko skrbi trirazredna šola. Pod selško župnijo spada osem podružnic.

Iz Selce pripeš v eni uri do trga Železniki, ki je v ozki kotlini mej strmimi bregovi skrit. Med Selcami in Železniki ste vasi Studeno in Češnjica.

V Železnikih je pred nekaj desetletji cvetelo kovaštvo, ki je prinašalo tržanom lepih denarcev. Zdaj pa je vse prenehalo in ljudje morajo drugam za zaslužkom.

Iz Železnikov drži cesta mimo Zalegaloga do Podrošta, od tukaj pa ena v Sorico, druga, ki še ni dolgo narejena, pa v Podbrdo, kjer se gradi nova železnica.

Tako smo ob kratkem ogledali vso dolino. Seveda je okrog po hribih se mnogo drugih vasij in selišč. Mej temi je omeniti prijazni sv. Levart z Mladim in Starim Vrhom v ozadju (sta nekaj višja kot Ljubnik) ter Dražgoše, nad katerimi se pričenja na lesu bogata Jelovica, ki se razteza daleč tja proti Bohinju. Nje se drži visoki Ratitovec s zelenimi planinami na vrhu.

Prebivalci doline in hribov se pečajo največ s poljedelstvom in živinorejo. Precej skupijo tudi za les, na katerem je dolina res bogata. Ako zgradijo po dolini železnico, kakor se zadnji čas veliko govori, se bode še le dvignila do pravega blagostanja.

To je kratek obris pokrajine, ki bode za nekaj let morda najimenoitnejša na Kranjskem. Če

bo stekla železnica do Železnikov, jo bode država gotovo zgradila še dalje do Podbrda in potem je dolina blizu morja, kar je velike važnosti v gospodarskem oziru. Seveda bode še poteklo precej let, predno se to uresniči.

vati lepih praznikov. — 20. sredo. Libera, muč. Peter K. — 21. četrtek. Tomaž. ap.; Glicerij, muč. — 22. petek. Demetriji in Honorat, muč.; Cenon, muč. — 23. sobota. Viktorija, dev.; Dagobert. — Ta teden je kvartni teden, torej post in zdržek mesnih jedij v sredo, petek in soboto.

Gospodarski nasveti.

(Priobčil — A. T.)

Pivovarske tropine (pivne drože).

Pivovarske tropine so prav okusna in tečna krma ki čisti kri. Pokladajo se zlasti prašičem in molzni živini. Prav dobro teknejo tudi delavni živini. Sveže tropine je porabiti sproti, da se ne spridijo. Dobro stlačene, nekoliko osoljene, zalite ter dobro pokrite, ostanejo tropine tudi 8 dni dobre in okusne.

Suhe tropine imajo 4 krat večjo vrednost, kakor sveže. Take tropine se dajo prevažati tudi v daljne kraje, ne da bi se nam spridile.

Na dan pokladamo molzni govedi 12—20 kg. svežih tropin.

Skisane ali plesnjive tropine so živini škodljive.

Tropine prodaja pivovarska tovarna pri Sv. Ivanu pri Trstu.

100 kg. svežih tropin stane 2 K in 100 kg. suhih tropin stane 9—10 K.

Kdor ima več molznih krav, dajo sedaj, ko prihajajo na suho krmo gotovo manj mleka. Naj poseže po teh tropinah in gotovo bode zopet več mleka. Pivovarna dobro posreže v domačem slovenskem jeziku.

Sadne pške (seme) kakor jabolno hruškino in drugo imajo sedaj najboli se veni čas. Seme naj pride približno trikrat globje v zemljo, kakor je samo veliko. Le s setvijo dobimo lepa in krepka drevesa, ki imajo dosti in lepih korenin.

K o l e d a r č e k.

December

10. II. adventna nedelja. (Evangelij: Janez Krstnik v ječi.) Loretanska Mati božja; Melhijad, pap. muč.; Evlija, muč. — 11. ponedeljek. Damac, papež; Trazon, opat. — 12. torek. Sinezij, m.; Epimah, m.; Maksencij. — Danes je ščep 23 min. popolnoči. Deževno vreme. — 13. sredo. Lucija, dev. muč.; Otilija, dev. — 14. četrtek. Spiridijon, šk.; Nikazij, škof. — 15. petek. Jernej, šk.; Kristina, dev. — 16. sobota. Evzebij, šk. m.; Albina; Adelhaid, kr.

17. III. adventna nedelja. (Evangelij: Janez Krstnik pričuje o Kristusu.) Lazar, škof; Berta. — 18. ponedeljek. Gracijan, škof; Vnebald, opat. — 19. torek. Memezij, muč. Fausta, vdova. — Danes je zadnji krajec ob 1 uri 6' popoldne. Staluno ne smemo pričako-

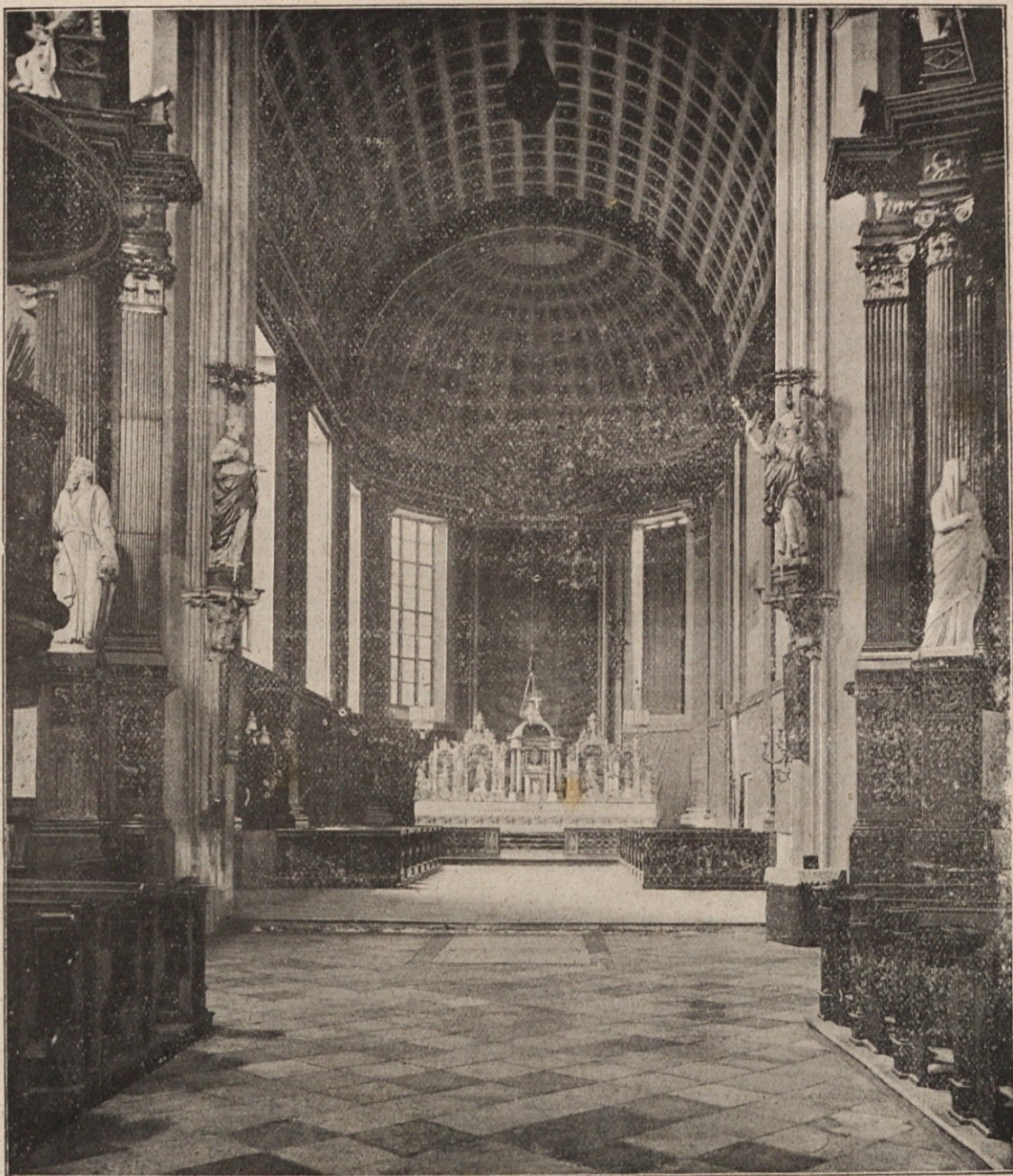
Kaj pravi politika?

Avstrija-Ogerska. Državni zbor je bil (tvorjen dne 28. novembra. Po vsej Avstriji je počivalo delo, ker so delavci demonstrirali splošni in jednaki volilni pravici v prilog Razun na Moravskem so povsod v državi bile mirne in dostojne demonstracije. Pred dunajskim parlamentom je korakalo v sprevedu nad 200.000 mož. Takoj v začetku se je podal ministrski predsednik baron Gautsch izjavo, kakšno stališče zavzema vlada nasproti tej ljudski zahtevi. Rekel je, da vlada smatra za svojo dolžnost, da stori kaj v tem oziru. Toda iz nadaljnjega pojasnjevanja stališča vlade se vidi, da vlada misli uvesti pač splošno ne pa jednako volivno pravico. Minister je namreč rekel, da je treba gledati na različno davčno moč in stopinjo kulture raznih narodov. Po domače se to pravi, narodi, ki že vsega sili morajo dobiti boljše hramo, kakor oni, ki imajo le malo ali pa cel nič. Če bo vlada vstrajala na tem stališču in bo tem izjavam odgovarjala vladna predloga glede volivne pravice, tedaj bo zaradi tega še mnogo boja ne le v parlamentu, ampak tudi zunaj njega. Na ministrove besede se je vnela razprava, h kateri se je priglasilo okrog 100 govornikov, ki pojasnjujejo svoje stališče. Izmed slov. poslancev se je potegnil za splošno in jednako volivno pravico posl. Šuklje. Debata se še nadaljuje. Vlada bo predložila zbornici predlogo o volivni reformi meseca februarja, toda pod pogojem, da poslanci dovolijo proračun in nvoince. — V gosposki zbornici je veliko nezadovoljstvo proti Gautschu radi njegovega govora o spremembi volivne pravice. Najuplívnejši možje te zbornice so govorili proti njemu, ker je spremenil svoje mnenje in se je umaknil pred pritiskom ulice. Znabiti, da se bodo gospodje dali utolažiti. — Vlada se boji nemirov na Češkem, zato pošilja močne vojaške oddelke na Češko. — V Trstu je bil izvoljen namesto odstopivšega poslanca Scaramanga za I. vol. razred Dr. Pitacco, — Veliki shod zaupnih mož kat. stranke zahvalo za dosednji trud, izvolil za dobo 3 let za predsednika dr. Šusteršiča in sklenil, da je oficijelno ime stranke od sedaj naprej „Slovenska ljudska stranka.“ — Kakor znano, hoče ogrska vlada odvrniti ljudske mase od koalicije s tem, da hoče vpeljati nov volivni red na podlagi splošne in

jednake volivne pravice. Proti temu razširjenju pa je koalicija. Zato so sklenili stavci, da ne stavijo več onih listov, ki so nasprotni razširjenju volivne pravice. Zato ne izhajajo te dni v Budimpešti koalicijski listi; bili so tam tudi izgredi pred raznimi uredništv. Manifest koalicije na narod pravi, da so stavci kupljeni od vlade in pozivljajo narod, naj bojkotira vladne liste. —

Drugi kraji. Del mornarjev črnomskega brodovja se je uprl. V Sebastopolu je nastala prava vojska med vstaši in carju zvestimi vojaki. Admiralu Čuhninu se je posrečilo udušiti upor, potem ko je potopil par upornih ladij in so vo-

jaki z bajoneti z vzeli neko vojašnico, kjer so se utaborili vstaši. — Po vsej Rusiji štrajkajo telegrafični vradniki. — Govori se, da je nastal upor tudi med vojaki carjeve garde. — Wittejevo stališče je baje zelo omajano raste pa menda upliv grofa Ignatjeva, ki je znan slovanofil in privrženec avtokratstva. — Brodovje evropskih velesil je zasedlo mesto Mitilene. Turk se še sedaj ni udal; položaj se je poojstril in zastopniki mislijo zahtevati pomnožitev brodovja. — Tudi francoski senat je sprejel vladno predlogo o ločitvi Cerkve in države. S tem je odpravljen konkordat, ki sta ga sklenila l. 1802 Napoleon I in papež Pij VII.

Dvorna Marijina cerkev na Dunaju (»Maria am Hof«)

NAŠA DRUŠTVA.

17 deklet se sprejme jutri (8. t. m.) v rojansko Marijino družbo. Sedaj bo štela družba 69 članov.

Moška Marijina družba v Trstu. Dne 12. novembra je bila volitev prvega družbenega načelnštva.

Za načelnika je bil izvoljen g. Štefan Stanič; za I. pomočnika g. Štefan Renčelj; za II. pomočnika g. Jakob Semerl.

Na naslednjem posvetovanju dne 21. novembra so novoizvoljeni načelnik in pomočnika v sporazumu z družbenim voditeljem izvolili sledeče gg.: Antona Ažman, Vincencija Bandel, Frančiška Čehovin, Josipa Grmek, Antona Kumar, Frančiška Kokolj, Antona Kolanc, Andreja Melichen, Frančiška Škapin.

Dne 26. nov. pa se je novoizvoljeni odbor tako le sestavil: G. Štefan Renčelj, tajnik; g. A.

Kolenc, blagajnik; g. Fr. Kokolj, tajnikov namestnik; g. Fr. Škapin, pripravljalec novincev; g. Vinc. Bandel, bolniški oskrbnik; g. Jakob Šemerl, zakristan; g. Andrej Melichen, lektor.

Naslednjo (t. j. I. adventno) nedeljo je bil novoustanovljeni odbor slovesno umeščen v navzočnosti cele družbe.

Praznik Brezm. Spočetja je glavni praznik moške Mar. družbe. O tej priliki bodo imeli družabniki splošno sv. obhajilo javno v cerkvi sv. Antona novega. Ob 6 in pol bo primeren nagovor in slovesno ponovljenje posvečenja: na to pa splošno sv. obhajilo in sv. maša pred Najsvetejšim. Družba vabi tudi druge može in mladeniče, da se udeleže skupnega sv. obhajila.

(Prihodnji shod) bode 7. januarja ob 5 in pol zvečer. Krščanski možje in mladeniči, ki žele stopiti v našo lepo družbo, morejo odslej, poleg voditelja, se oglasiti tudi pri enem ali drugem gori imenovanih odbornikov.

* * * NOVICE * * *

(Umrli je) v Divači po dolgotrajni in mučni bolezni dne 4. t. m. previden s zakramenti za umirajoče vseučilišnik juridične fakultete g. Josip Čeper. V najlepši dobi 24 let zapustil je to solzno dolino, ter se preselil v boljšo večnost. Gimnazijo je z odličnim vspehom, dovršil v Trstu. Dovršivši gimnazijo šel je na Dunaj, kjer se je z veliko vnemo posvetil juridičnim studijam. Bil je član „Slovenije“. Na Dunaju se ga lotila bolezen — jetika, katera ga je spravila v prerani grob. Naj v miru počiva!

(Poštni ravnatelj v Trstu), g. dvorni svetnik Felicetti je vložil prošnjo za upokojenje.

(„Legijonarje“, predigro „Rokovnjačev“ priredi dramatično društvo v Trstu prvikrat dne 10. t. m. ob 8 uri zvečer, ob gostovanju režiserja ljubljanskega gledišča g. Verovška. — Dne 17. t. m. pa se prirede „Rokovnjači“ istotam.

(C. in kr. eskadra). Dne 5. t. m. popoldne je dospela v našo lukco c. in kr. zimska eskadra pod poveljstvom kontreadmirala vit. Jedina.

(30-letni trpin) je č. g. Jožef Pečar, vpokojeni duhovnik v Kranjski Gori. Pred 30 leti ga je zadel mrtvoud in od tedaj se ne more ne gibati ne hraniti sam. Vendar je še čilega duha. Bog ga podpiraj v trpljenju do konca!

(Tajni konzistorij) (zborovanje kardinalov) se bo vršil dne 11. decembra. Imenovanih bo tedaj nekaj novih kardinalov in škofov.

(Ženska podružnica družbe sv. Cirila in Metodija v Rojanu) je priredila včeraj v „Konsumnem društvu“ Miklavžev večer z igro. To je lepo. Da se pa mora pri nas vsaka veselica končati s „prosto zabavo“ (reci pijačo) in plesom — tudi sedaj v adventnem času, — tega ne odobravamo.

(Tatvina v cerkvi.) V noči od nedelje na ponedeljek udrli so neznani tatovi v cerkev sv. Ivana v Gorici. V cerkvi so razbili šipo, ki pokriva kip matere Božje, ter odnesli dva uhana. Nato so ti malopridneži vžgali 17 sveč, odprli s to tabernakel, vzeli iz monštrance sv. hostijo, jo pojedli ter nadomestili monštranco s križem. Lopovi niso bili s tem še zadovoljni, ampak ponesnažili so povrh še cerkev. Ni to lep sad današnjega napredka, ki dela vso čast vsem pridgarjem modernega napredka, ki pa ni pravzaprav nič drugega, nego zdivjanost in poživinčenje?!

Tudi rojansko cerkev je te dni ponesnažil en tak divjak.

(Potovanje Čehov v Rim.) Prihodnje leto prirede češki katoličani v Rim veliko romarsko potovanje, da proslave s tem petindvajsetletnico velike slovanske okrožnice „Grande Munus“, ki jo

je izdal pokojni papež Leon XIII, ki je bil velik prijatelj Slovanov. Sestavil se je za Češko, Moravsko in Šlezijo poseben odbor, ki bo vodil vse priprave. V posameznih okrajih so se pa ustanovili krajevni pripravljalni odbori.

(Iz Kozjega na Štajerskem.) Čutili so se tukaj dne 14. 16. in 21. listopada srednje močni potresni sunki z gromovitim bučanjem od južno-zapadne strani. Ljudi je močno prestrašilo. Druge posebne škode ni bilo.

Umrla je v Kozjem dne 24. listop. še komaj 29 let stara gospa Marija Peitler, soproga tukajšnega dr. Franceta Peitlerja c. kr. sodnega pristava. Veličasten pogreb je bil v nedeljo iz župne cerkve k podružni cerkvi sv. Eme na pokopališče.

Knjige družbe sv. Mohorja smo minuli teden dobili. Pravi kras so vsake slovenske hiše!

(Iz ljubljanske okolice.) Dneva 27. in 28. novembra ostaneta nam dolgo v spominu. Ta dva dneva sta nam jasno pokazala, da še Slovenci nismo utonili v valovih tujega morja. — V ponedeljek zjutraj 27. m. m. je bilo jako živahno na ljubljanskem kolodvoru; po ulicah pa so se sprehajale orjaške postave slovenskih kmetovalcev iz iz cele Kranjske dežele. Kdo pa so ti ljudje, ki jih je danes toliko po mestu, je prašal ta ali oni. Odgovorilo se mu je: To so zaupniki kat. nar. stranke ki imajo danes v hotelu „Union“ zaupni shod. Gorenjci so si med potoma ogledali krasne kn. šk. zavode v Št. Vidu, v kojih se gojenci jako dobro počutijo. Prišli so nekateri prav od daleč. Tudi Dolenjci in Notranjci so se shoda udeležili v obilnem številu. Velika dvorana je bila natlačeno polna tako, da jih je mnogo ostalo zunaj. Prezanimive so stvari, ki so se razpravljale na tem se-tanku. G. dr. Šušteršič je v krasnih besedah slikal boje kat. nar. stranke v zadnjih treh letih. Veliko smo napredovali v treh letih — je dejal — nasprotniki so rabili vsa sredstva, da bi nam škodovali; a v teh letih je stranka bogoskruncev zgubila svoj upliv, in danes je političen mrlič. To pa smo dosegli le, ker smo bili složni. In po tem potu bomo šli dalje, za pravice ljudstva. In množica mu je glasno pritrdjevala v dokaz, da stoji cela dežela za njim. Soglasno se je izvolil potem za voditelja kat. nar. stranke g. dr. Šušteršič za prihodnja tri leta. Na predlog g. dr. Kreka pa se bo kat. nar. stranka imenovala: Slovenska ljudska stranka. Govoril je še dvorni svetnik Šuklje in različni zaupniki iz dežele.

Dne 28. m. m. pa je manifestiralo ljubljansko delavstvo za splošno in enako volilno pravico. Nad 10.000 delavcev se je dopoldan zbralo pred mestnim domom, kjer so množico nagovorili gg. Kristan, Štefe, Kregar in dr. Triller. Potem je bil

manifestacijski sprevod po celem mestu. Trgovine so bile skoro vse zaprte; sploh je ljubljansko občinstvo pokazalo, da simpatizira z delavstvom. Delavci pa so tudi na dostojen način mirno dokazali, da so bolj olikani kakor pa kakšni kavalirji ki se stepo pri vsaki priliki in ki „po štirih“ domov hodijo. — „Osa“ (?) prikobaca sedaj vsako soboto iz „narodne tiskarne“; to je najnovejše orožje, s kojim rešujejo volilno reformo. In baš te številke „Ose“ so nam utrdile prepričanje, da so nasprotniki res zreli za na — Studenec.

(Osebna varnost v Trstu.) Pretekli petek je šest neznanih zločincev napadlo ob 11 ponoči g. Atilija Ferra v ulici della Fabbra, ga pobilo na tla in mu ukradlo neki načrt, vreden 200 kron. Napadalci so po činu hitro izginili.

(Štrajk na Ogerskem za dne 19. decembra.) — Socijalistična stranka je sklenila za dan 19. decembra povodom otvoritve državnega zbora splošni štrajk, ako se vse stranke ne izjavijo za splošno volilno pravico.

(Izredno srečna mati) je bila pokojna Marijana Kolišek, ki je umrla 23. junija v Brnu pri svojem najstarejšem sinu dr. Frančišku Kolišek, konzist. svetniku in mestnem župniku. Dne 24. junija popoldne ob 2. uri je bilo njeno truplo v stolnici sloveno blagoslovljeno, potem prepeljano v Protivanovo ob Boskoviču. Tu je bila ob navzočnosti mnogih duhovnov in številnega ljudstva pokopana. Imela je 6 sinov duhovnov. Ko je najmlajši pel novo mašo, poslal jej je presvitli cesar čestilno pismo in letos pa papež svetinjo.

(Deset inženirjev aretiranih je v Trstu), ker jih dolže, da so poneverjali ob zgradbi nove alpske železnice na Krasu.

(Električno šibanje.) V severo-ameriškem mestu East Peuma v Illinoisu je šolski ravnatelj uvel v šolo električni stroj za šibanje. Očetje šolskih otrok pa niso z načinom tega kaznovanja zadovoljni ter so izjavili, da vzamejo svoje otroke iz šole, ako ravnatelj ne odpravi električnega šibanja.

(Popravek.) V zadnjem listu se je v sonetu: „Cvetovi...“ vrnila napaka. V 4. vrsti druge kitice se ima glasiti mesto: „strupen sok“ — prav: „in strup in“.

Dolžniki „Družinskega Prijatelja“, izprašajte malo svojo vest!

Za kratek čas

Pod vislicami V nekem mestu so obešali razbojnika. Zbrala se je velika množica ki je pasla svojo radovednost. «Bodi mu Bog milostljiv — reče eden — „on je že prestal, nas pa še čaka“.

Pri velikonečnem izpraševanju «No, Miha» prašajo g. župnik starega kmeta, kdo te je ustvaril? «Tega pa se res že ne vem spominjati». „No pa ti Janezek“ povej rečejo župnik malemu dečku. „Bog oče“ odgovori deček. „No vidiš še ta ve, ti pa ne“. „Seveda, ta že lahko ve, ker še ni dolgo od tega, kar ga je Bog vstvaril, menil je Miha.“

Hvaležnost Tat, ki je bil pri sodnji oproščen, svojemu zagovorniku na cesti: „Stokrat vam bodi zahvala za vaš trud gospod doktor! Platiti vam ga, žal, ne morem, pa dovolite, da vam pošljem bedro od ukradene svinje!“ —

Dečko: „Mama, čemu pa ljudje pred ženitbo plakajo? **Mati**: To store večinoma taki, kateri so že v zakonskem stanu. —

Poštenjak! **Prvi trgovec**: Moje sožalje! slišal sem, da je vaš kasir s hčerjo in denarjem pobegnul.“ **Drugi trgovec**: „O hčer mi je že vrnil, in nađejam se, da kmalu vrne tudi — denar.“ (???) —

Miha: „No, ali kaj napreduješ v vožnji na kolesu?“ **Tine**: Se ve da, poprej sem pogostoma ob tla padal, zdaj pa že včas — zgoraj ostanem!“

Gotov vzrok. Novinec je mislil svojega poveljnika dostojno pozdraviti, pa nikakor ni mogel mirno stati, da bi mu salutiral. „Mrha ti pijana, si se ga zopet nalezel!“ zagromi nad njim čast-

nik. «O ne, saj ni res, samo dve vrste vino sem pil, belo in rudeče, in sedaj me eno vleče sem, drugo pa tje, vidite to je vzrok.

Napredujoča znanost Neki profesor medicine na pariškem vseučilišču je pokazal svojim slušateljem na prsni bolnega moža ter ga vprašal: „Kaj je vaš poklic?“ — «Godec» je bil odgovor. — „Vidite, gospoda moja“, je profesor zmago- slavno razlagal vernim poslušalcem, „tu imam priliko vam dokazati, da je preveliko napihovanje kakoršno zahteva pihalo pri godbi, vzrok prsnim boleznim. In sicer kateri inštrument igrate? — „Veliki boben“, se je odrezal mož.

Miklavžev „parkelj“ (škratelje.)

Drobtine.

Miglaj z očesom traja baje eno tretjino sekunde. Dandanes se res vse premeri.

Kitajski dijaki na Japonskem. Iz Tokija poročajo, da prihajajo kitajski dijaki v velikem številu na Japonska vseučilišča. Tretjina dijakov na Japonskem so Kitajci. Diplomam japonskih vseučilišč se na Kitajskem daje prednost pred evropskimi.

Vse obrežje kalifornskega zaliva (v Ameriki) je zolo bogato na biserih. V minolem letu so našli samo v Niži Kaliforniji biserov v vrednosti 1.400.000 kron.

Riba za svečo. V vodah na Alaski živi neka riba, ki jo rabijo mesto sveče. Gori četrť ure svetlo in tako, da je tudi veter ne ugasne.

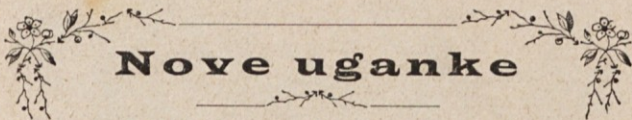
Hiša za 20.000.000 kron. Milijonar, senator Chark zida za svojo mlado ženo palačo, ki bo stala 20.000.000 K. Hišna oprava bo ravno tako draga.

Cesta strahu se nahaja v Gvandu v Afriki. Ob staneh stojijo okostniki in tlakana je s človeškimi kostmi. Gotovo leži po vsej ulici kosti 12.000 ljudij.

UGANKE.

Rešitev ugank priobčenih v zadnji številki: 1) čas. 2) v presiče črevo se stavi presiče meso, v jerhaste hlače pa človeško meso, 3) Med V E d = medved.

Prav jih je rešil Debevc Frančišek na Kožljeku, ki je bil tudi obdarovan.

1) Komu se mora celó cesar odkriti?

Vilko.

2) Brez nje nobeden teden se mine, med vsaki začetek in konec ne vrine.

3) Čitaj hesedo naprej,
lastno ime naj povej;
čitaj besedo nazaj,
vprašanje ti stavi sedaj.

A. Kjuder.

Čas zglasitve za obljubljeni darilo do 19 t. m.

Listnica uredništva.

Lj. B. Pes. n bo porabna.

Red slovenskih pridig v Trstu;

1. Pri Sv. Antonu Novem v Trstu. Zjutraj ob 6 od prve nedelje v maju do zadnje v septembru. Ob 6½ od prve nedelje v oktobru do zadnje nedelje v aprilu.

Popoldne ob 3 od prve nedelje oktobra do prve nedelje v postu — ob 3½ od prve nedelje v postu do praznika sv. Antona (13 junija) — ob 4 po prazniku sv. Antona (1 junija) do konca avgusta.

2. Pri Starem Sv. Antonu vsako nedeljo in praznik ob 6½ zjutraj pred mašo s slov. napevi, in vsako nedeljo in praznik popoldne ob 3½ pred slov. blagoslovom.

3. Pri Sv. Jakobu vsako nedeljo in praznik s sv. mašo s slovenskimi napevi ob 9. uri zjutraj, vsako nedeljo in praznik popoldne ob 3. pred slov. blagoslovom.

4. Pri Sv. Vincencu vsako nedeljo in praznik ob 7½ zjutraj pred mašo s slov. napevi, vsako nedeljo in praznik ob 2½ (3) popoldne pred slov. blagoslovom.

Župnijska knjižnica pri novem sv. Antonu IV. nadstropje nad zakristijo) je odprta: a) Vsako sredo od 4—5 pop. za šolsko mladino. b) Vsako nedeljo od 4 in pol do 5 in pol pop. za odrasle. Knjižnica ima že okolo 450 knjig raznovrstne vsebine. Čitateljev je nad 300. V spoštnitev in pomnožitev knjižnice se hvaležno sprejemajo darovi v knjigah in denarju.

Ali ste že naročili

„DAN SPRAVE“,

stiridejansko igro s petjem, spisano proti nezmer-nemu pijančevanju? Izšla je te dni v obliki lične knjižice, ki obsega 78 strani. Pevske komade je uglasbil g. Vinko Vodopivec tako izborno, da se gotovo udoma ijo ne le v pevskih društvih ampak v slovenskem ljudstvu sploh. Cena je izvanredno nizka: 20 vinarjev knjižica, 10 vinarjev glasba. Po pošti 5 vin. več. Društva store najboljše, če naročajo po več izvodov skupaj.

Če niste še naročili, pa dajte kaj kmalu, ne bo Vam žal!

Naroča se v upravnistvu našega lista.

